

[Aksel Larsen.]

den uvederhæftige agitation mod stabiliseringslånet. Med „uvederhæftig“ mener jeg den agitation, der fremstiller det, som om skat + stabiliseringslån inddrager til staten mere end de pågældendes samlede indtægter — for det er jo aldeles ikke sandt. Der kan måske være et enkelt tilfælde eller et par stykker, hvor det kan bevises, at der, i kraft af ganske særlige forhold, i samlet skatte- og stabiliseringslånsydelse i år betales mere end den skattepligtige indtægt. Men vi har jo skattefradragetsretten, så der bliver alligevel noget at leve af for de pågældende.

Jeg tror altså ikke, der er så megen grund til larm om stabiliseringslånet, som man skulle tror der var, når man læser den konservative presse og det nye konservative organ Politiken; men jeg er klar over, at denne voldsomme larm i aviser, som formentlig læses af størsteparten af landets befolkning — for vi ved jo godt, at regeringspressen kun læses af et mindretal af landets befolkning — i hvert fald har den virkning, og måske skal den også tjene dertil, at den får arbejdere og tjenestemænd til at overse det attentat på deres lønninger, der sker gennem den nu foreslåede forfuskning af pristallet.

Jeg gentager: jeg er ikke i tvivl om, at den reelle hensigt med de forbrugsbegrænsninger, med den forbrugsnedsættelse, man vil gennemføre, først og fremmest ved hjælp af indirekte skatter og tøjskattens forlængelse, delvis også ved hjælp af stabiliseringslånet, men kun delvis, er ikke at redde Danmarks valuta, men at sikre kapitalisterne midler til investeringer. Dette bekræftes da også derved, at vi samtidig har fået forslagene om ændrede og mere gunstige afskrivningsregler, om investeringsfonds og om såkaldt udbyttebegrænsning, hvorom der bliver lejlighed til at udtale sig senere.

Men når man — som det ærede medlem hr. Per Hækkerup gør det, og som man gør det i regeringspressen — siger, at det på grund af landets almindelige fattigdom, og navnlig på grund af landets fattigdom på valuta, er nødvendigt at pålægge befolkningen disse byrder, er jeg nødt til at sige, at den begrundelse anerkender jeg ikke. Vi

har jo vore erfaringer; vi har haft de forbrugsbegrænsende foranstaltninger i form af højere skatter o. lign. efter regeringsdannelsen i 1950. Reddede de landets økonomi og valuta? Aldeles ikke. Vi har haft de forbrugsbegrænsende foranstaltninger, som blev gennemført i 1954-55. De skulle angivelig — det hævdede regeringen — i løbet af to år totalt redde Danmarks valuta og Danmarks økonomi. Nu kommer man i 1957 og siger: den er rivende gal, og vi bliver nødt til at foretage yderligere forbrugsbegrænsninger, belemre befolkningen med flere skattebyrder. Ja men det er dog tydeligt — erfaringerne taler deres sprog — at den slags foranstaltninger ikke hjælper på valutaen; de hjælper ikke på landets økonomiske situation udadtil af den simple grund, at man nu engang ikke bliver rigere, fordi man tager penge op af den ene lomme og putter dem ned i den anden lomme — og det er reelt det, der sker, når man tager penge fra et flertal af befolkningen og stiller dem til rådighed for en fåtallig kapitalistklasse. Nej, her hjælper kun ændringer i Danmarks udenrigspolitik og i Danmarks udenrigshandelspolitik.

Der tales, navnlig fra venstres og fra konservativ side, så meget om, at det er nødvendigt med yderligere liberalisering af importen. Hvorfor er man udelukkende interesseret i at liberalisere importen? Var det ikke snart på tide at begynde at tale om at liberalisere eksporten, udførslen fra landet? Det er jo den, der er underkastet de alvorligste og for Danmark mest skadelige restriktioner. Det, der er årsagen til, at Danmark har haft valutavanskeligheder og til dels har det endnu — men ikke i det omfang, man har bildt befolkningen ind — det, der er årsagen til mange af dets økonomiske vanskeligheder, er, at Danmark gennem mange, mange år på grund af sin indordning under fremmede magters økonomiske interesser har drevet udenrigspolitik på en tosset måde, eller som det ærede medlem hr. Aksel Møller engang klassisk udtrykte det: drevet udenrigshandel à la Ebberød Bank. Man har næsten koncentreret sig om at sælge for billigt og købe for dyrt, at handle på de ugunstigst mulige vilkår, og man har ladet fremmede magter bestemme, hvem vi må handle med, hvem